

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீராமாய

91. அநுபூதி

(கலிவிருத்தம்)

* பண்: கொல்லி (நவரோஸ்)

திருச்சிற்றம்பலம்

• கூற்றா யினவாறு—என்னும் தேவாப் பண்; கந்தரநுபூதியைத் தழுவியது.

Devaram

திருவதிகை வீரட்டானம் (Appar)

கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன நான்அறியேன்
ஏற்றாய்அடிக் கேஇர வும்பகலும் பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றின் அகம்படியே குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில வீரட்டா னத்துறை அம்மானே.

நீரார் கெடில வட நீள் கரையின் நீடுபெருஞ் சீரார் திருவதிகை வீரட்டானஞ்
சேர்ந்து நாதன்தாள் நண்ணுவாராய்த் தூய சிவ நன்னெறியே சென்று, பேராத
பாசப் பிணிப்பு ஒழிய ஆராத அன்பு பெற்று விளங்கிய திலகவதியார், அச்
செம்பவளக் குன்றை - சுடரொளியைத் தொழுது, "என்னை ஆண்டருளினீர் ஆகில்,
அடியேன் பின் வந்தவனை, ஈண்டு வினைப் பரசமயக் குழி நின்றும் எடுத்தாள
வேண்டும்" எனப் பல முறையும் விண்ணப்பம் செய்தார். பவ வினை தீர்ப்பவர்
அதைத் திரு வள்ளம் பற்றினார்; தபோதனியாரது கனவின் கண் போந்தார்; "நீ
உன் மனக்கவலையை ஒழி. என்னை அடைய முன்னமே முனி யாகித்
தவமுயன்றுள்ளான் உன் உடன் பிறந்தான்; அன்ன வனைச் சூலைமடுத்து
ஆள்வன்" என அருளினார்.

அவ்வாறே மருணீக்கியாரைச் சூலைநோய் வடிவாய் நின்று தடுத்துக் கொணர்ந்த
திருவருள், செய்தவமாதரது திருமடத்திற்ச் சேர்த்தது.

அக்கையார் அடியில் விழுந்து இறைஞ்சினார் தம்பியார். "பெருமானருளை

நினைந்து எழுந்திரீர்" என மொழிந்தார் திலகவதியார். மருணீக்கியார் எழுந்து தொழுதார். "இஃது அதிகைப் பிரான் அருளே. அப்பற்றறுத்த பரமனடி பணிந்து பணி செய்வீர்" எனப் பணித்தார். அவர் அருளை எதிர் ஏற்றுக் கொண்டு இறைஞ்சினார் மருணீக்கியார். திலகவதியார் சிவ பெருமான் திருவருளை நினைந்து திருநீற்றைத் திருவைந்தெழுத் தோதிக் கொடுத்துத் திருவீரட்டம் சென்று உள்ளே புகக் குறித் தார். அத் திருவாளன் திருநீற்றினை அப் பெருந்தகையார் பெரு வாழ்வு வந்தது எனப் பணிந்து ஏற்று அங்கு உருவார அணிந்து வந்தார். உற்ற விடத்து உய்யும்நெறி தர முன்பு தோன்றிய திலக வதியார் முன்னே செல்லப் பின்னே சென்றார் பிற்றோன்றலார். திருப்பள்ளியெழுச்சி வேளை. திருநீற்றணிந்த அவர் அகத்திருளும் மாறிற்று. உலகில் இரவில் நிறைந்த புறத்திருளும் போயிற்று. ஆண்டிற் சிறுமையும் அடிமையிற் பெருமையுமுடைய அம்மையார் திருத்தொண்டிற்குரியவற்றொடு தம்பியாரைக் கொண்டு திருவதிகை மாநகருள் புகுந்தார். இருவரும் தொழுதனர்; வலங்கொண்டிறைஞ்சினர்; நிலமிசை விழுந்து வணங்கினர். தம்பிரான் திருவருளால் மருணீக்கியார் உரைத்தமிழ் மாலைகள் சார்த்தும் உணர்வு பெற்றார்; அதனை உணர்ந்தார்; உரைத்தார்; அவற்றுள் முதலாவது "கூற்றாயினவாறு விலக்ககி லீர்" என நீடிய இக்கோதில் திருப்பதிகம்.

கந்தர் அனுபூதி (அருணகிரி நாதர்)

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமாலை சிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவானை பதம் பணிவாம்.

நூல்

ஆடும் பணிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணிவே பணியா யருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
காடுந் தனியா னைசகோ தரனே. 1

உல்லாச நிராகுல யோக விதச்
சல்லாப விநோதனு நீயலையோ
எல்லாமற என்னை யிழந்த நலஞ்
சொல்லாய் முருகா கரபூ பதியே. 2

Ramana Sannidhi Murai

977. தீயேன் மடவேன் அருள்செய் எனயான்
நீயே அறிவா நிகழா விடினஃது
ஏ மடன்நீ யெ(ங்)ஙனந் தெரிவை
வாய்தோர் அறிவா உனைஎன் றனனே. 1
978. தன்னை யலதொன்று மிலதற் பரனும்
அன்னை ரமணன் அருள்கோத் ததனால்
என்னை அலதோர் இடனும் பொழுதும்
பின்னை இலவாய்ப் பிழைபட் டனவே. 2
979. மருள்போற் பொறியும் மதிகால் உணர்வும்
பொருள்போல் புலனா கிமருட் டியவை
வெருள்போக் குறுவேங் கடன்நீள் விழியால்
இருள்போல் குலைவுற்று இலவா யினவே. 3
980. உருவம் பெயரால் உறுபல் வகையாய்ப்
பொருவஞ் சசரா சரபு தமெலாம்
மருவம் பலமா ரமணன் அருளால்
ஒருவந்த உணர்(வு) உருவா யினவே. 4

(வேறு)

981. அனாதைவைப் பான அருட்பெரு நன்நிதி
எனதுஇத யத்தில் இருப்பது காட்டினான்
இதை அவிச்சை இருட்பாழ் இடர்குலைந்து
எனதுபே ரின்ப இயல்வெளி யாயிற்றே. 5
982. படுமுடி யான பசுத்துவம் பாறத்
திடமுடி பானசச் சிற்பரம் தேற
அடிமுடி ஐக்கிய மாக்கினன் ஞானக்
கொடுமுடி மோனக் குலரம ணைசனே. 6
983. எந்தரத்தான் அல்லன் இறைரமணன் யான்அனைதற்கு
அந்தரத்தான் என்றுநான் ஆவி குலைந்து ஏங்காது
சுந்தரத்தா னானஅருள் ஜோதிவள்ளல் என்னிதய
*ரந்திரத்தா னாக ரமிப்புற்று நின்றனே. 7

திருச்சிற்றம்பலம்

• * ரந்திரம் - வெளி.